

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym 15 kwietnia 2015 r. powódka M. K. (1) wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwoty 80.500 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu oraz kosztami procesu. Do pozwu został załączony odpis z KRS pozwanej (nr KRS (...)), stan na 15 kwietnia 2015 r. W uzasadnieniu powódka wskazała, że w 2009 r. zawarła z pozwaną umowę użyczenia której przedmiotem był zestaw – ciągnik M. (...).430, nr rej. (...) i naczepa S. C., nr rej. (...). Umowa została zawarta na czas określony, tj. do zakończenia umowy leasingu, gdyż powódka była leasingobiorcą powyższego zestawu, a jego własność nabyła 28 października 2011 r. Po zakończeniu umowy leasingu powódka 28 listopada 2011 r. wezwała pozwaną do natychmiastowego zwrotu posiadanych pojazdów oraz zleciła ich odbiór firmie ochroniarskiej. W efekcie tych działań pozwana porzuciła pojazdy, zawiadamiając o tym telefonicznie powódkę. W wyniku oględzin okazało się, że zestaw posiada uszkodzenia, przede wszystkim doszło do podmiany silnika wraz ze skrzynią biegów. Powódka 18 lutego 2012 r. sprzedała pojazd uzyskując cenę 12.300 zł brutto, podczas gdy biegły sądowy W. S. (1) w opinii sądowej z 26 sierpnia 2013 r. (w innej sprawie -VIII GC 90/12) oszacował jego średnią wartość rynkową na kwotę 92.800 zł. Powódka domaga się zapłaty różnicy między tymi kwotami, jako odszkodowania za nienależyte wykonywanie umowy na podstawie art. 471 k.c.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie w sprawie VIII GC 90/12, w którym powołując się na ten sam stan faktyczny domagała się zapłaty odszkodowania na podstawie art. 471 k.c., tyle że wyliczonego jako koszt naprawy uszkodzonego przez pozwaną zestawu. Wyrokiem z 20 listopada 2013 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie zasądził na rzecz powódki z tego tytułu kwotę 80.500 zł jako odszkodowanie, ale wyliczone nie jako koszt naprawy uszkodzonego przez pozwaną zestawu, tylko jako różnicę pomiędzy kwotą, jaką powódka uzyskała z tytułu ceny sprzedaży tego pojazdu, a ceną jaką powódka mogłaby za ten samochód uzyskać, gdyby pozwana nie zwróciła go z nieoryginalnym, uszkodzonym silnikiem. Następnie Sąd Apelacyjny w Szczecinie wyrokiem z 9 października 2014 r. w sprawie I ACa 350/14 zmienił wyrok Sądu Okręgowego oddalając powództwo. Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu pierwszej instancji co do tego, że uszczerbek w majątku powódki, pozostający w normalnym związku przyczynowym ze zwróceniem jej przez pozwaną uszkodzonego samochodu, stanowi podana wyżej różnica, jednakże oddalił powództwo powołując się na art. 321 § 1 k.p.c. i wskazując, że powódka nie domagała się tak wyliczonej szkody.

Wobec oddalenia powództwa w sprawie VIII GC 90/12 powódka domaga się zapłaty kwoty 80.500 zł w niniejszym procesie, wyliczając ją w taki sposób, który Sady obu instancji orzekające w sprawie VIII GC 90/12 uznały za właściwy.

W odpowiedzi na pozew pozwana (działająca bez zawodowego pełnomocnika) wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki kosztów postępowania. W uzasadnieniu pozwana wskazała, że nie odpowiada za zdarzenie polegające na zamianie silnika w spornym pojeździe, pozwana zaprzeczyła, że do takiego zdarzenia doszło, a nawet o ile zamiana taka miała miejsca, to została dokonana, gdy silnik znajdował się pod pieczęcią powódki. Pozwana stanowczo zaprzeczyła, że to ona miałyby dokonać zamiany silnika, podkreśliła również, że nie ma wiedzy w jakich okolicznościach, gdzie i kiedy doszło do tego zdarzenia, oraz na czyje polecenie.

Na rozprawie 10 maja 2018 r. zgłosił się pełnomocnik procesowy pozwanej w osobie radcy prawnego, który podniósł brak legitymacji procesowej biernej po stronie pozwanej wskazując, że z odpisu z KRS załączonego do pozwu wynika, że pozwana spółka powstała w 2012 r. (data wpisu do KRS), tymczasem zdarzenie, z którego powódka wywodzi szkodę, miało miejsce w listopada 2011 r., a zatem pozwana nie mogła być sprawcą szkody.

W piśmie procesowym z 28 czerwca 2018 r. (nadanym w urzędzie pocztowym 2 czerwca 2018 r. - k.1278, 1282-1284, 1287) powódka wniosła o zawezwanie do udziału w sprawie, na podstawie art. 194 § 1 k.p.c., w charakterze strony pozwanej, (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. (KRS nr (...)). Jednocześnie powódka wniosła o zasądzenie, na podstawie art. 103 § 1 k.p.c., od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. na rzecz powódki kosztów procesu powstałych z winy strony pozwanej spółki (...), w tym kosztów zastępstwa procesowego

wg norm przepisanych. Powódka wyjaśniła, że na skutek omyłki dokonała błędnego doboru podmiotu procesu po stronie pozwanej, zarazem wskazała, że omyłka ta jest uzasadniona i stanowi konsekwencję wynikającą z nieuczciwej praktyki pozwanej. Powódka zamierzała pozwać (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w S. (KRS nr (...)), obecnie działającą pod firmą (...), jednakże w związku z zabiegami podjętymi przez właścicieli spółek, które w sposób bezpośredni zmierzały do wywołania chaosu w zakresie dokumentacji rejestrowej spółki i kontynuacji procesowej, pozwała (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w S. (KRS nr (...)).

Postanowieniem wydanym na rozprawie 4 października 2018 r., na podstawie art. 194 § 1 k.p.c., na wniosek powódki z 28 czerwca 2018 r., wezwano do udziału w sprawie w charakterze pozwanej (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w S. (KRS nr (...)).

Pozwana (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. złożyła odpowiedź na pozew, domagając się oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. Pozwana przede wszystkim oświadczyła że nie wyraża zgody na wstąpienie do niniejszego procesu miejsce pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.. Następnie podniosła zarzut wygaśnięcia zobowiązania wskazując, że po wydaniu wyroku w sprawie VIII GC 90/12 zapłaciła całą zasądzoną od niej kwotę (99.104,63 zł, tj. należność główna wraz z odsetkami), na rzecz Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wągrowcu (do sprawy Km 979/12), który wcześniej zajął u pozwanej wierzytelności należne M. K. (1). W dalszej kolejności pozwana podniosła zarzut przedawnienia. W ostateczności podniosła również zarzut nieudowodnienia roszczenia tak co do zasady, jak i co do wysokości argumentując, że nie jest prawdą, ażeby dokonała jakichkolwiek uszkodzeń w pojeździe, przeciwnie - dbała o pojazdy i starała się, aby były w jak najlepszym stanie w dacie odbioru.

W piśmie procesowym z 14 stycznia 2019 r. powódka wniosła o nieuwzględnienie zarzutu przedawnienia na podstawie art. 5 k.c. Odnośnie zarzutu zaspokojenia roszczenia wskazała, że pozwana nie udowodniła, ażeby wpłacone na rzecz komornika środki pozostały w jego dyspozycji.

Na rozprawie 4 kwietnia 2019 r. powódka podtrzymała żądanie pozwu wobec obu spółek: (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. (KRS nr (...)) i (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. (KRS nr (...)).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. została wpisana do Krajowego Rejestru Sądowego 9 marca 2009 r., pod numerem KRS (...).

Jedynym wspólnikiem spółki był A. K., który jednocześnie pełnił w spółce funkcję członka zarządu (akt założycielski spółki jest datowany na 27 lutego 2009 r.)

Uchwałą z 3 marca 2011 r. zgromadzenie wspólników wyraziło zgodę na sprzedaż 10 udziałów na rzecz J. B., a następnie uchwałą z 20 maja 2013 r. wyraziło zgodę na sprzedaż udziałów A. B. na rzecz W. K..

Fakty niesporne

(por. wydruk z KRS (...), stan na 5 listopada 2018 r. - k. 1308-1309,

fotokopie dokumentów z akt rejestrowych KRS 325349 - załączone do pisma procesowego z 28.06.2018 r. - k. 923-927)

M. K. (1) prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą (...).

Fakt niesporny (wydruk z (...) k. 17)

19 czerwca 2006 r. M. K. (1) zawarła z (...) spółką akcyjną we W. umowę leasingu operacyjnego, której przedmiotem był ciągnik siodłowy marki M. (...)430, rok produkcji 2006. Umowa zawarta została na okres 60 miesięcy. W roku

2006 r. M. K. (1) zawarła również umowę leasingu naczepy marki S. (...), która tworzyła z powyższym ciągnikiem zestaw samochodowy.

Fakty niesporne, nadto: umowa leasingu operacyjnego z 24 kwietnia 2006 r. - karta 211-213

1 kwietnia 2009 r. pomiędzy M. K. (1), jako użyczającym, a (...) spółką z o.o. w S., jako biorącym, zawarta została umowa użyczenia pojazdu: ciągnika M. (...)(...) (...), rok produkcji 2006, nr rej. (...) i naczepy S. A., rok produkcji 2006, nr rej. (...). Zgodnie z umową użyczający oddał w bezpłatne użytkowanie biorącemu pojazd wyżej opisany na czas od 1 kwietnia 2009 r. do 31 grudnia 2009 r. Biorący mógł swobodnie poruszać się użyczonym pojazdem na terytorium całej Europy. W czasie trwania umowy biorący pokrywał wszelkie koszty wynikające z tytułu korzystania z przedmiotu, jak również zobowiązał się do dokonywania wszelkich napraw, jakie okażą się konieczne w czasie trwania umowy. Biorący odpowiadał także za wszelkie szkody powstałe z jego winy umyślnej oraz spowodowanej jego lekkomyślnością lub niedbalstwem.

Umowę podpisała M. K. (1), za spółkę (...) podpisał ją prezes zarządu A. K., podając NIP i REGON spółki.

Fakty niesporne, nadto: umowa użyczenia z 1 kwietnia 2009 r. - karta 215-216

1 stycznia 2010 r. strony zawarły kolejną umowę użyczenia pojazdu: ciągnika M. (...)(...) (...), rok produkcji 2006, nr rej. (...) i naczepy S. A., rok produkcji 2006, nr rej. (...). Zgodnie z § 1 umowy użyczający oddał w bezpłatne użytkowanie biorącemu pojazd wyżej opisany na czas od 1 stycznia 2010 r. do końca trwania umowy leasingowej. Pozostałe postanowienia umowy były analogiczne jak w umowie z 1 kwietnia 2009 r.

M. K. (1) uzyskała zgodę leasingodawcy na bezpłatne użyczenie powyższego ciągnika siodłowego spółce (...).

Fakty niesporne, nadto: umowa użyczenia z 1 kwietnia 2010 r. - karta 217-218

28 października 2011 r. leasingodawca (...) S.A. wystawił M. K. (1) fakturę VAT na kwotę 3.450,74 zł tytułem ostatniej wpłaty za ciągnik siodłowy M. (...).430, nr rej. (...). Z tym dniem M. K. (1) nabyła jego własność.

Fakt niesporny, nadto: faktura VAT nr (...) - karta 214

28 listopada 2011 r. M. K. (1) otworzyła w obecności notariusza list polecony od (...) sp. z o.o., który zawierał puste kartki papieru.

Pismem z 28 listopada 2011 r., M. K. (1) zwróciła się do spółki (...) o wyjaśnienie jakiej treści oświadczenie spółka (...) chciała jej złożyć, albowiem oświadczenia te nie znalazły się w doręczonych kopertach.

Kolejnym pismem z 28 listopada 2011 r., w związku z zakończeniem umów leasingowych, M. K. (1) wezwała spółkę (...) do natychmiastowego wydania pojazdów: dwóch ciągników siodłowych M. i dwóch naczep S., najpóźniej w terminie do 5 grudnia 2011 r.

Pismo doręczone zostało spółce (...) 29 listopada 2011 r.

Fakty niesporne, nadto: akt notarialny A (...) – karta 223-224

oświadczenie powódki z 28 listopada 2011 r. z potwierdzeniem odbioru - karta 219-220

pismo powódki z 28 listopada 2011 r. z potwierdzeniem odbioru - karta 221-222

8 grudnia 2011 r. M. K. (1) zleciła (...) spółce z o.o. w G. odbiór od (...) sp. z o.o. w S. dwóch ciągników M.: o nr. rej. (...), oraz dwóch naczep o nr. rej. (...).

(...) sp. z o.o. w G. odebrała pojazdy.

Fakty niesporne, nadto: zlecenie z 8.12.11 r. – karta 225

Po odbiorze pojazdy poddane zostały oględzinom przez rzeczoznawcę R. K. w (...) serwisie (...) w G., który sporządził opinię techniczną. Serwis poddał diagnostyce i sprawdzeniu ciągnik o numerze rej. (...). Okazało się, że w tym ciągniku znajduje się silnik, który nie był zabudowany fabrycznie. Silnik był uszkodzony awaryjnie, posiadał wyłamany fragment korpusu silnika, tzn. dziurę w bloku silnika; nie stwierdzono śladów wycieków oleju charakterystycznych dla takiej awarii w pojeździe. Pracownik serwisu dokonał odczytu pamięci komputera pojazdu stwierdzając brak łączności komputera pojazdu z komputerem silnika z powodu niezgodności ww. urządzeń. Silnik ten uległ uszkodzeniu w czasie, gdy był zabudowany w innym pojeździe.

Fakty niesporne, nadto: opinia techniczna biura usług (...) - karta 226-244

31 stycznia 2012 r. M. K. (1) złożyła w Sądzie Okręgowym w Szczecinie pozew o zapłatę od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwoty 155.791,68 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu.

Sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą VIII GC 90/12.

W sprawie VIII GC 90/12 w uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że zawarła z pozwaną umowę użyczenia w 2009 r., której przedmiotem był zestaw – ciągnik M. (...)430, nr rej. (...) i naczepa S. C., nr rej. (...), na czas określony, tj. do zakończenia umowy leasingu, gdyż powódka była leasingobiorcą powyższego zestawu, a jego własność nabyła 28.10.2011 r. Po zakończeniu umowy leasingu pozwana nie zamierzała zwrócić pojazdów i wobec tego powódka 28.11.2011 r. wezwała pozwaną do natychmiastowego zwrotu posiadanych pojazdów oraz zleciła ich odbiór firmie ochroniarskiej. W efekcie tych działań pozwana porzuciła pojazdy, zawiadamiając o tym telefonicznie powódkę. W wyniku oględzin okazało się, że zestaw posiada liczne uszkodzenia, a przede wszystkim doszło do podmiany silnika wraz ze skrzynią biegów. Wstępny koszt naprawy wynosi 154.291,68 zł. Powołując się na odpowiedzialność kontraktową i deliktową pozwanej powódka wskazała, że na wartość przedmiotu sporu składa się koszt naprawy oraz poniesiony przez powódkę koszt sporządzenia opinii przez rzeczoznawcę w wysokości 1.500 zł.

W sprawie VIII GC 90/12 pozwana złożyła odpowiedź na pozew, w której wniosła o oddalenie powództwa wskazując, że żądanie powódki jest nieuprawnione i bezpodstawne, zaś podane w pozwie twierdzenia w przeważającej części są nieprawdziwe. Pozwana potwierdziła, że strony zawarły dwie umowy użyczenia dotyczące dwóch zestawów ciężarowych, na podstawie których pozwana mogła korzystać z pojazdów powódki do czasu zakończenia umów leasingu. W rzeczywistości zawarte przez strony ustne umowy miały zupełnie inny charakter. Były to umowy, na mocy których pozwana korzystała z pojazdów w zamian za opłacanie za powódkę rat leasingowych oraz wszelkich opłat związanych z utrzymaniem i eksploatacją pojazdów. Po zakończeniu umów leasingowych powódka miała przenieść na pozwaną własność pojazdów, albowiem strony umówiły się, że uiszczane przez pozwaną, a wyżej wskazane kwoty będą stanowiły cenę przedmiotowych pojazdów za jaką pozwana nabędzie ich własność. Strony realizowały wszelkie ustalenia umów użyczenia pojazdów zawartych w formie ustnej, a nie podpisanych. Pozwana podniosła, że nieprawdziwe są twierdzenia powódki, jakoby pozwana dokonała jakichkolwiek uszkodzeń w pojeździe, czy też by dokonała jakiegokolwiek zamiany części, albo też porzuciła pojazdy. W momencie odbioru pojazdów z siedziby pozwanej nie został sporządzony protokół odbioru pojazdów wskazujący na ewentualne uszkodzenia pojazdu. Pozwana nie ma wiedzy w jakich okolicznościach, gdzie i kiedy doszło do rzekomej zamiany silników w jednym z pojazdów oraz na czyje polecenie i jest to kolejna manipulacja powódki.

Pozwana zakwestionowała też żądanie pozwu co do wysokości, uznając że żądana kwota nie odpowiada ewentualnej szkodzie, będąc znacznie zawyżoną. Powódka żąda bowiem za naprawę pojazdu kwoty, która znacząco przewyższa wartość sprawnego pojazdu tej samej marki, tego rocznika i w tym stanie co pojazdy używane swego czasu przez pozwaną. Ponadto pozwana wskazała, że drugi, bliźniaczy pojazd dzierżawiony przez nią od powódki, został przez powódkę sprzedany 16.02.2012 r. za kwotę 86.100 zł. Powódka nie może domagać się od pozwanej zwrotu kosztów zakupu nowego silnika, gdyż rzekomo wymontowany silnik miał 6 lat i koszt takiego silnika to kwota co najwyżej 20.000 zł. Dodatkowo, na wypadek uznania roszczenia powódki za zasadne w jakiegokolwiek części, pozwana zgłosiła

jako ewentualny zarzut potrącenia kwoty zasądzonej w niniejszej sprawie przez Sąd od pozwanej na rzecz powódki z wierzycelnością przysługującą jej wobec powódki w kwocie 165.844,73 zł z tytułu zwrotu części ceny, jaka została uiszczona przez pozwaną na rzecz powódki na poczet nabycia własności pojazdu M. (...) nr rej. (...). Skoro bowiem powódka nie wywiązała się z umowy i ostatecznie nie przeniosła na pozwaną własności pojazdów, to pozwanej przysługuje roszczenie o zwrot uiszczonych na poczet ceny kwot.

W sprawie VIII GC 90/12 Sąd Okręgowy w Szczecinie dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego W. S. (1), który ustalił, że silnik znajdujący się 9 grudnia 2011 r. w ciągniku siodłowym marki M. (...)430, nr rej. (...) nie był silnikiem fabrycznie zabudowanym do tego samochodu. Silnik ten zamontowano do samochodu po dacie 26.11.2011 r. i po jego zamontowaniu nigdy nie był uruchomiony w tym samochodzie, tzn. że pojazd przy pomocy tego silnika nie jeździł. Wartość rynkowa ciągnika siodłowego marki M. model (...) (...), nr rej. (...), na warunki lutego 2012 r. wynosiła 92.800 zł netto, a wartość tego pojazdu z uszkodzonym silnikiem i skrzynią biegów wynosiła ok. 35.000 zł netto.

20 listopada 2013 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie, po przeprowadzeniu postępowania dowodowego wydał wyrok, którym zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 80.500 zł z ustawowymi odsetkami od 11 lutego 2012 r.

Uzasadniając rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy w Szczecinie orzekający w sprawie VIII GC 90/12 jako podstawę prawną zasądzonego roszczenia podał art. 471 k.c. Wyjaśnił również, że strony łączyła umowa użyczenia pojazdu w postaci ciągnika M. (...) (...) (...), nr rej. (...) wraz z naczepą S. A., nr rej. (...), zawarta na czas od 1.01.2010 r. do końca trwania umowy leasingu. W postanowieniach umowy strony uregulowały podstawowe prawa i obowiązki, stanowiące essentialia negotii umowy użyczenia, zastrzegając w § 7, że do spraw nieuregulowanych umową zastosowanie mają przepisy prawa cywilnego, i właśnie w myśl art. 718 § 1 k.c. po zakończeniu użyczenia biorący do używania obowiązany jest zwrócić rzecz w stanie niepogorszonym; jednakże biorący nie ponosi odpowiedzialności za zużycie rzeczy będące następstwem prawidłowego używania. Tymczasem po zakończeniu użyczenia pozwana wydała powódce pojazdy, w tym przedmiotowy M. o nr rej. (...), lecz jak się okazało pojazd nie był sprawny z uwagi na uszkodzony, ale i nie będący fabrycznie zabudowany silnik, a tym samym pozwana ponosi odpowiedzialność za nienależyte wykonanie umowy użyczenia pojazdu.

Sąd Okręgowy uznał więc powództwo za uzasadnione co do zasady, jednocześnie nie podzielił stanowiska powódki co do wyliczenia wysokości szkody. Powódka twierdziła, że jej szkoda sprowadza się do uszczerbku majątkowego, który powstał przez wymianę silnika fabrycznie zamontowanego w pojeździe powódki na silnik wraz ze skrzynią biegów, które nie nadawały się do eksploatacji. Wartość tak zdefiniowanej szkody powódka określiła na kwotę 155.791,68 zł, na którą złożyły się: kwota 154.291,68 zł jako wstępny (wg rzeczoznawcy samochodowego) koszt naprawy rzeczzonego ciągnika oraz kwota 1.500 zł jako wynagrodzenie tegoż rzeczoznawcy. Sąd Okręgowy uznał natomiast, że szkoda w postaci uszczerbku majątkowego nie polegała na poniesieniu kosztów naprawy, tylko na stracie polegającej na różnicy pomiędzy ceną, jaką powódka uzyskała za samochód w stanie uszkodzonym, a ceną jaką uzyskałaby sprzedając tenże pojazd w stanie adekwatnym do stopnia zużycia w toku normalnej eksploatacji. Ponieważ cena sprzedaży ciągnika została wykazana fakturą VAT, a średnia wartość rynkowa przedmiotowego ciągnika siodłowego na dzień 18.02.2012 r. za pomocą dowodu z opinii biegłego sądowego, Sąd wyliczył szkodę powódki jako różnicę między wartością rynkową, którą powódka mogłaby uzyskać w lutym 2012 r. tytułem ceny za tenże ciągnik (92.800 zł), a kwotą którą faktycznie uzyskała sprzedając pojazd istotnie uszkodzony (12.300 zł), w rezultacie ustalił należne powódce odszkodowanie na kwotę 80.500 zł. Od tej kwoty powódce zasądził także odsetki ustawowe za opóźnienie w płatności liczone z uwzględnieniem wezwania do zapłaty.

Apelację od wyroku w sprawie VIII GC 90/12 wywiodły obie strony.

9 października 2014 r. Sąd Apelacyjny w Szczecinie wyrokiem wydanym w sprawie I ACa 350/14 zmienił zaskarżony wyrok w punktach I i III. w ten sposób, że oddalił powództwo i obciążył kosztami postępowania pierwszoinstancyjnego powódkę, pozostawiając szczegółowe ich rozliczenie referendarzowi sądowemu; jednocześnie oddalił apelację powódki.

Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu wydanego wyroku podkreślił, że powódka dochodziła od pozwanej zapłaty 155.791,68 zł tytułem odszkodowania wskazując, że na dochodzoną sumę składała się należność w kwocie 154.291,68 zł, stanowiąca koszt naprawy zwróconego jej przez pozwaną, niesprawnego samochodu ciężarowego oraz kwota 1.500 zł, jako poniesiony przez powódkę koszt sporządzenia przed procesem opinii przez rzeczoznawcę. W ocenie Sądu Apelacyjnego w okolicznościach faktycznych rozpoznawanej sprawy, które prawidłowo ustalił Sąd pierwszej instancji, uszczerbek w majątku powódki, pozostający w normalnym związku ze zwróceniem jej przez pozwanego uszkodzonego samochodu, stanowi różnica pomiędzy kwotą jaką powódka uzyskała z tytułu ceny sprzedaży tego pojazdu, a ceną jaką powódka mogłaby za ten samochód uzyskać, gdyby pozwany nie zwrócił go, z nieoryginalnym, uszkodzonym silnikiem. Sąd Apelacyjny uznał jednak, że skoro powódka w tym procesie nie domagała się należności z tego tytułu, podtrzymując w sposób kategoriyczny stanowisko co do zasadności żądania przez nią od pozwanego równowartości kosztów naprawy, które określiła na kwotę 154.291,68 zł oraz kosztów przedprocesowej opinii rzeczoznawcy w wysokości 1.500 zł, to powódce nie przysługuje dochodzone przez nią roszczenie. Sąd Apelacyjny powołał się przy tym na art. 321 § 1 k.p.c. i na tej podstawie zmienił zaskarżony wyrok i powództwo oddalił.

Dowód : wyrok w sprawie VIII GC 90/12 z uzasadnieniem - karta 268-274

wyrok w sprawie I ACa 350/14 z uzasadnieniem - karta 275-285

opinia biegłego sądowego W. S. w sprawie VIII GC 90/12 - karta 249-267

6 listopada 2014 r. M. K. (1) skierowała do Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S. (KRS (...)) wniosek o zawezwanie do próby ugodowej, wskazując że wniosek dotyczy sprawy o zapłatę kwoty 80.500 zł jako odszkodowania stanowiącego różnicę między ceną, jaką wnioskodawczyni uzyskała za pojazd w stanie uszkodzonym, a ceną jaką uzyskałaby sprzedając pojazd w stanie nieuszkodzonym, przy czym wysokość tej szkody została ustalona w postępowaniu prowadzonym przez Sąd Okręgowy w Szczecinie w sprawie VIII GC 90/12.

Sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą V GCo 234/14.

Posiedzenie pojednawcze zostało wyznaczone na dzień 11 marca 2015 r.

Dowód: wniosek o zawezwanie do próby ugodowej - k. 1263-1265, 1356v-1357v

wydruk z KRS (...), stan na 7 listopada 2014 r. - k. 1266-1268

wydruk z KRS (...), stan na 28 stycznia 2015r. - k. 1272-1217

zawiadomienie o terminie posiedzenia - k. 1269

zawiadomienie o terminie posiedzenia - k. 1356

Nakazem zapłaty z 6 lutego 2012 r., w sprawie I Nc 40/12, Sąd Okręgowy w Gdańsku zasądził od M. K. (1) na rzecz M. G. kwotę 538.529,11 zł z odsetkami kosztami postępowania. Na podstawie tytułu wykonawczego - nakazu zapłaty w sprawie I Nc 40/12, wszczęte zostało postępowanie egzekucyjne prowadzone w sprawie Km 979/12 przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wągrowcu Ł. P..

28 października 2013 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Wągrowcu, w sprawie Km 979/12, skierował do (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. (KRS (...)) pismo zatytułowane „zajęcie wierzytelności”, w którym zobowiązał spółkę, aby w ciągu tygodnia złożyła oświadczenie czy i w jakiej wysokości przysługuje jej jako dłużnikowi M. K. (1) zajęta wierzytelność.

8 listopada 2013 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Wągrowcu w sprawie Km 979/12 skierował do (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. ponownie pismo tej samej treści.

Pismem z 7 listopada 2013 r. spółka (...) poinformowała komornika, że jedyna wierzytelność, jaką posiada wobec niej M. K. (1) obejmuje roszczenie o naprawienie szkody i jest sporna, toczy się wobec niej postępowanie przed Sądem Okręgowym w Szczecinie w sprawie VIII GC 90/12, w której wyznaczona została publikacja wyroku na dzień 20 listopada 2013 r.

Pismem z 21 listopada 2013 r. spółka (...) poinformowała komornika, że 20 listopada 2013 r. w sprawie VIII GC 90/12 wydany został wyrok, zasądający od spółki (...) na rzecz M. K. (1) kwotę 80.500 zł z ustawowymi odsetkami od 11 lutego 2012 r. W związku z zajęciem wierzytelności spółka oświadczyła, że przesyła na konto komornika powyższą kwotę wraz z ustawowymi odsetkami wyliczonymi na dzień spłaty.

Pismo to zostało doręczone komornikowi 25 listopada 2013 r.

Dowód: pismo komornika „zajęcie wierzytelności” z 28 października 2013 r. - k. 1310

komornika „zajęcie wierzytelności” z 8 listopada 2013 r. - k. 1311

pismo (...) sp. z o.o. z 7 listopada 2013 r. - k. 1310 v

pismo (...) sp. z o.o. z 21 listopada 2013 r. - k. 1311 v

potwierdzenie odbioru - k. 1312

21 listopada 2013 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. (KRS (...)) przelała na rachunek bankowy Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wągrowcu Ł. P. kwotę 99.107,63 zł, w tytule wpłaty wskazując: „sygn. akt Km 979/12 80.500,00 + odsetki 18.607,63”.

Dowód: „potwierdzenie operacji” - dokument elektroniczny sporządzony na podstawie art. 7 ustawy pr.bank. - k. 1328

Pismem z 22 listopada 2013 r. spółka (...) poinformowała M. K. (1), że 2 listopada 2013 r. uiszczyła do rąk Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wągrowcu Ł. P. kwotę zasądzoną wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie w sprawie VIII GC 90/12 z odsetkami ustawowymi. W piśmie zamieszczone zostało oświadczenie o treści: „informujemy że powyższe nie jest równoznaczne z uznaniem Pani roszczenia wobec (...) sp. z o.o.”. Do pisma załączono potwierdzenie przelewu.

Pismo zostało wysłane pocztą M. K. (1), przesyłka została zwrócona z adnotacją „nie podjęto w terminie”.

Pismo tej samej treści zostało wysłane „do wiadomości” pełnomocnikowi procesowemu M. K. (1) w sprawie VIII GC 90/12 A. W. i zostało odebrane 16 grudnia 2013 r.

Dowód: dwa pisma (...) sp. z o.o. z załącznikiem, kserokopią koperty i potwierdzeniem odbioru - k. 1327-1333

30 stycznia 2015 r. zgromadzenie wspólników (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. podjęło uchwały w przedmiocie zmiany firmy spółki z (...) na (...). Wniosek o wpis zmian do KRS został złożony 3 lutego 2015 r. Zmiana została wpisana do KRS 10 lutego 2015 r.

18 grudnia 2017 r. wszystkie udziały spółki (...) nabyła (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S..

Fakty niesporne

(por. wydruk z KRS (...), stan na 5 listopada 2018 r. - k. 1308-1309,

fotokopie dokumentów z akt rejestrowych KRS 325349 - załączone do pisma procesowego z 28.06.2018 r. - k. 923-927

informacja pobrana w trybie art. 4 ust. 4aa ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym)

Na mocy aktu założycielskiego z 27 września 2012 r. została założona przez (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.. Spółka została wpisana do Krajowego Rejestru Sądowego 5 października 2012 r., pod numerem KRS (...).

Funkcję prezesa zarządu spółki (...) powierzono T. D..

M. K. (2) zbył udziały w spółce na rzecz M. B., która z kolei sprzedawała je J. B. oraz (...) sp. z o.o. W tym samym czasie powołano zarząd spółki (...) w osobach: D. M., M. S. i W. D..

W styczniu 2015 r. udziały spółki (...) nabyli A. K. i W. K..

30 stycznia 2015 r. nadzwyczajne zgromadzenie wspólników spółki (...) podjęło uchwały o zmianie umowy spółki, zmieniając m.in. firmę spółki z (...) na (...). Wnioski o wpis zmian do KRS zostały złożone 4 lutego 2015 r., zmiana została wpisana do KRS 24 lutego 2015 r.

18 maja 2015 r. wszystkie udziały spółki (...) nabyła (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S..

Fakty niesporne

(por. wydruk z KRS (...), stan na 15 kwietnia 2015 r. - k. 11-16,

fotokopie dokumentów z akt rejestrowych KRS 435646 - załączone do pisma procesowego z 28.06.2018 r. - k. 923-927).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w stosunku do obu pozwanych spółek.

Powódka w piśmie procesowym z 28 czerwca 2018 r. (nadanym w urzędzie pocztowym 29 czerwca 2018 r. - k.1278, 1282-1284, 1287) przyznała, że popełniła omyłkę przy doborze podmiotu po stronie pozwanej i w konsekwencji pozwem złożonym 15 kwietnia 2015 r. pozwała (...) sp. z o.o. w S. (KRS (...)), wcześniej działającą pod firmą (...), zamiast (...) sp. z o.o. w S. (KRS (...)), wcześniej działającą pod firmą (...). Powódka nie cofnęła pozwu wobec (...) sp. z o.o. w S. (KRS (...)), na ostatniej rozprawie podtrzymała żądanie wobec tego podmiotu.

(...) sp. z o.o. w S. (wezwana do udziału w sprawie w charakterze pozwanej postanowieniem z 4 października 2018 r.) w odpowiedzi na pozew nie wyraziła zgody na wstąpienie do niniejszego procesu w miejsce pierwotnie pozwanej (...) sp. z o.o. w S..

Od 4 października 2018 r. postępowanie było więc prowadzone przeciwko dwóm podmiotom: (...) sp. z o.o. w S. (KRS (...)) i (...) sp. z o.o. w S. (KRS (...)).

W tym stanie rzeczy powództwo wobec (...) sp. z o.o. w S. podlegało oddaleniu, z uwagi na brak legitymacji biernej po stronie tego podmiotu, co jest faktem niespornym.

Żądanie sformułowane w pozwie (które powódka wywodzi z art. 471 k.c., powołując się na nienależyte wykonanie umowy użyczenia z 1 kwietnia 2009 r., której przedmiotem był zestaw – ciągnik M. (...).430, nr rej. (...) i naczepa S. C., nr rej. (...)) powódka w piśmie procesowym złożonym 29 czerwca 2018 r. skierowała wobec (...) sp. z o.o. w S., która była stroną tego stosunku umownego. Zaznaczenia wymaga, że powódka domaga się w niniejszej sprawie odszkodowania wyliczonego jako różnica pomiędzy ceną, jaką powódka mogłaby za ten samochód uzyskać, gdyby pozwana (...) sp. z o.o. nie zwróciła go z nieoryginalnym, uszkodzonym silnikiem, a ceną jaką powódka faktycznie uzyskała z tytułu ceny sprzedaży tego pojazdu (tak wyliczone odszkodowanie, w oparciu o fakturę sprzedaży oraz opinię biegłego sądowego wykonaną w sprawie VIII GC 90/12, wynosi 80.500 zł).

W odpowiedzi na pozew (...) sp. z o.o. w S. podniosła dwa zarzuty, które okazały się uzasadnione i doprowadziły do oddalenia powództwa w stosunku do tej spółki: zarzut zaspokojenia roszczenia oraz - podniesiony na wypadek nieuwzględnienia tego pierwszego - zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego pozewem.

Z materiału dowodowego wynika, że w 2013 r. (...) sp. z o.o. w S. (działająca wówczas pod firmą (...)) otrzymała od Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w sprawie Km 979/12 dwa pisma zatytułowane „zajęcie wierzytelności”, datowane na 28 października 2013 r. i 8 listopada 2013 r. W okresie między tymi pismami - 20 listopada 2013 r. - Sąd Okręgowy w Szczecinie w sprawie VIII GC 90/12 wydał wyrok, w którym zasądził na rzecz M. K. (1) od (...) sp. z o.o. w S. (działającej wówczas pod firmą (...)) kwotę 80.500 zł, przy czym z uzasadnienia tego wyroku wynika wprost, że jest to odszkodowanie wyliczone jako różnica pomiędzy ceną ze sprzedaży, jaką powódka mogłaby uzyskać, gdyby pozwana nie zwróciła go z nieoryginalnym, uszkodzonym silnikiem, a ceną jaką powódka faktycznie uzyskała w wyniku sprzedaży tego pojazdu.

Pozwana (...) sp. z o.o. w S. 21 listopada 2013 r. zapłaciła do rąk komornika w sprawie Km 979/12 kwotę 99.107,63 zł, w tytule wpłaty wskazując: „sygn. akt Km 979/12 80.500,00 + odsetki 18.607,63”. Fakt ten jest niesporny w sprawie, ponadto został udowodniony dokumentem elektronicznym sporządzonym na podstawie art. 7 ustawy pr.bank. „potwierdzenie operacji”- k. 1328. Ponadto w piśmie z 21 listopada 2013 r. spółka (...) (wówczas pod firmą (...)) poinformowała komornika, że jedyną wierzytelność, którą posiadała wobec niej M. K. (1), jest wierzytelność zasądzona nieprawomocnym wyrokiem w sprawie VIII GC 90/12 i z tego właśnie tytułu spółka (...) zapłaciła komornikowi kwotę 80.500 zł z odsetkami. Informację o tym fakcie spółka wysłała również do M. K. (1) i jej pełnomocnika procesowego w sprawie VIII GC 90/12 zaznaczając zarazem, że zapłata nie jest równoznaczna z uznaniem roszczenia (co jest uzasadnione w sytuacji, w której spółka (...) złożyła apelację od wyroku Sądu Okręgowego w sprawie VIII GC 90/12). Podkreślić należy w tym miejscu, że dokonana do rąk komornika zapłata kwoty 80.500 zł z odsetkami została uiszczona z tytułu odszkodowania wyliczonego w sposób opisany w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego w sprawie VIII GC 90/12, a więc zapłacone zostało odszkodowanie wyliczone jako różnica pomiędzy ceną, jaką powódka mogłaby za ten samochód uzyskać, gdyby pozwana nie zwróciła go z nieoryginalnym, uszkodzonym silnikiem a ceną, jaką powódka faktycznie uzyskała z tytułu ceny sprzedaży tego pojazdu (odszkodowanie wyliczone w oparciu o fakturę sprzedaży oraz opinię biegłego sądowego wykonaną w sprawie VIII GC 90/12). Identycznie zostało oznaczone żądanie pozwu w niniejszej sprawie, przyjąć więc trzeba, że roszczenie powódki dochodzone pozewem zostało zaspokojone 21 listopada 2013 r.

W piśmie procesowym z 14 stycznia 2019 r. powódka, odnosząc się do zarzutu zapłaty podniesionego przez spółkę (...) wskazała, że spółka ta „nie wykazała jednak, że wpłacone środki pozostały w dyspozycji komornika”. Z pisma powódki wynika, że przypuszcza ona, iż mogło wydarzyć się tak, że po wydaniu przez Sąd Apelacyjny w Szczecinie wyroku zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego spółka (...) zażądała od komornika zwrotu uiszczonej do jego rąk kwoty, a komornik zastosował się do tego wniosku. Podkreślić należy, że powódka nie formułuje twierdzeń w tym przedmiocie, a jedynie przypuszcza, że taki fakt mógł mieć miejsce. Co więcej powódka niesłusznie wywodzi, że ciężar udowodnienia faktu, iż wpłacone środki pozostały w dyspozycji komornika spoczywa na stronie pozwanej. Pozwana udowodniła, że zapłata do rąk komornika została dokonana, zaś to powódka z faktu zwrotu wywodzi skutki prawne, to na powódce spoczywa więc ciężar wykazania, że komornik zwrócił wpłaconą do jego rąk kwotę (art. 6 k.c.).

Jako dowód tego faktu powódka powołała nieistniejący w dacie składania wniosku dowodowy dokument opisany jako „informacja dotycząca postępowania egzekucyjnego w sprawie Km 979/12”, o którą to informację do komornika miałby zwrócić się Sąd orzekający w niniejszym postępowaniu. W piśmie procesowym z 14 stycznia 2019 r. powódka sformułowała bowiem wniosek, aby Sąd zwrócił się do komornika o udzielenie pisemnej informacji, a następnie przeprowadził dowód z tak uzyskanego dokumentu.

Przyjęty przez ustawodawcę model kontradyktoryjnego procesu cywilnego zakłada, że między stronami procesu toczy się spór i na nich ciąży obowiązek udowodnienia swoich racji. W tak rozumianym procesie sąd odgrywa jedynie rolę arbitra, który ocenia dowody przedstawione przez strony i wydaje wyrok. Sąd nie powinien natomiast wyręczać stron w gromadzeniu materiału dowodowego. Kodeks postępowania cywilnego nie przewiduje, aby sąd orzekający

w sprawie na wniosek strony mógł zwrócić się do jakiegokolwiek podmiotu o udzielenie informacji, a więc w istocie o to, aby podmiot ten stworzył dokument zawierający określoną treść, po to aby następnie przeprowadzić dowód z tego dokumentu. Na wniosek strony możliwe jest jedynie, aby Sąd zwrócił się do organu władzy publicznej bądź osoby trzeciej o przedstawienie już istniejącego dokumentu (art. 248 § 1 k.p.c.). Zaznaczyć przy tym trzeba, że o ile dokument taki znajduje się w aktach organu (np. w aktach komornika), Sąd zwraca się o taki dokument tylko wówczas, jeżeli strona wykaże, że sama nie mogła go uzyskać (art. 250 § 1 k.p.c. zdanie drugie). Powódka nie wystąpiła z tak sformułowanym wnioskiem, domagała się natomiast, aby Sąd wystąpił do komornika o „stworzenie” dokumentu o określonej treści. Jest to środek dowodowy nieznanym polskiemu prawu procesowemu, a jego zastosowanie byłoby sprzeczne z obowiązującą w procesie zasadą kontrydiktoryjności.

W ostateczności strona pozwana udowodniła, że zaspokoiła roszczenie powódki dochodzone pozwem, dokonując zapłaty do rąk komornika, z kolei powódka nie wykazała, że zapłacona kwota miałaby być zwrócona do rąk pozwanej. W tym stanie rzeczy pozew wobec spółki (...) podlega oddaleniu.

Niezależnie od powyższych rozważań uzasadniony okazałby się **zarzut przedawnienia**, podniesiony przez (...) sp. z o.o. w S., którego zasadność należy rozważyć przy hipotetycznym założeniu, że roszczenie powódki nie zostałoby zaspokojone. Powódka powoływała się na wniosek o zawezwanie do próby ugodowej z 6 listopada 2014 r. oraz na postępowanie pojednawcze prowadzone w sprawie V GCo 234/14, w ramach którego wyznaczono posiedzenie na dzień 11 marca 2015 r. O ile złożenie wniosku o zawezwanie do próby ugodowej przerwałoby trzyletni bieg przedawnienia (art. 123 § 1 pkt 1 k.c.), który rozpocząłby swój bieg na nowo 12 marca 2015 r. (art. 124 § 1 i 2 k.c.), to termin ten upłynąłby 12 marca 2018 r. Tymczasem powódka złożyła pismo procesowe w przedmiocie dopozwania (...) sp. z o.o. w S. 29 czerwca 2018 r., a więc po upływie terminu przedawnienia. Sama powódka w piśmie procesowym z 14 stycznia 2019 r. nie kwestionuje zresztą tego, że jej roszczenie wobec spółki (...) przedawniło się, swoje stanowisko w sprawie opiera jednakże na tym, iż zarzut przedawnienia pozwanej (...) sp. z o.o. w S. nie powinien być uwzględniony z uwagi na art. 5 k.c. Swoje stanowisko powódka uzasadniała wskazując, że brak wytoczenia powództwa przeciwko (...) sp. z o.o. nie wynikał z zaniebdania powódki, ale stanowił konsekwencje szczególnych i nieakceptowanych w świetle powszechnie uznawanych zasad działań pozwanej. Jak bowiem podkreśla powódka (we wcześniejszym piśmie procesowym z 28 czerwca 2018 r.) ci sami (...) spółek (...) i (...) (A. K. i W. K.) tego samego dnia 30 stycznia 2015 r. podjęli w tej samej kancelarii uchwały o zmianie firm obu spółek: z (...) na (...) i z (...) na (...), a następnego dnia spółki zawarły umowę dzierżawy pomieszczeń przy ul. (...) w S..

Stanowisko powódki, odwołujące się do art. 5 k.c., jest nieuzasadnione.

Zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym: od dnia ogłoszenia w Monitorze Sądowym i Gospodarczym nikt nie może zasłaniać się nieznajomością ogłoszonych wpisów. Jednak w odniesieniu do czynności dokonanych przed upływem szesnastego dnia od dnia ogłoszenia podmiot wpisany do Rejestru nie może powoływać się na wpis wobec osoby trzeciej, jeżeli ta udowodni, że nie mogła wiedzieć o treści wpisu. Artykuł 15 oraz 16 ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym stanowią odzwierciedlenie realizacji zasady jawności materialnej wpisu w ujęciu pozytywnym. Za jej pośrednictwem zmierza się do ochrony interesu podmiotu wpisanego do rejestru poprzez przypisywanie trzecim wiedzy o treściach ujawnionych w rejestrze. W art. 15 ust. 1 ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym określono skutki związana osób trzecich wpisami podlegającymi ogłoszeniu w Monitorze Sądowym i Gospodarczym. Nikt nie może się zasłaniać nieznajomością ogłoszonych wpisów. Jednak zastosowanie tego związania może być podważone w okresie do 16 dni po ogłoszeniu, gdy osoba trzecia wykaże, że nie mogła wiedzieć o treści wpisu [por. Ustawa o Krajowym Rejestrze Sądowym. Komentarz, red. dr hab. K. O., Rok 2019, Wydanie I, L.].

Powódka nie wykazała, że nie mogła wiedzieć o treści wpisów (nawet nie próbowała tego faktu wykazywać), nie może więc zasłaniać się nieznajomością ogłoszonych wpisów. Uchwały w przedmiocie zmiany nazw spółek podjęto 30 stycznia 2015 r., wnioski o wpis do KRS złożone zostały 3 lutego 2015 r. i 4 lutego 2015 r., a więc niezwłocznie, zmiany zostały wpisane do KRS odpowiednio 10 lutego 2015 r. i 24 lutego 2015 r. Pozew w niniejszej sprawie został złożony przez zawodowego pełnomocnika 15 kwietnia 2015 r., do pozwu załączono KRS spółki (...) (wcześniej (...), nr KRS (...)), z którego wynika, że spółka została zarejestrowana 5 października 2012 r., nie mogła więc uczestniczyć

w opisywanych w pozwie zdarzeniach z 2009 r. Co więcej wpisane do KRS spółki (...) numery NIP i REGON tej spółki (wcześniej (...), nr KRS (...)), są odmienne od numerów NIP i REGON, podanych w umowach umowa użyczenia z 1 kwietnia 2009 r. i 1 stycznia 2010 r., których stroną była (...) (później (...), nr KRS (...)). Z samych dokumentów załączonych do pozwu wynika więc brak tożsamości spółki będącej stroną umów użyczenia i spółki pozwanej. Pozwana spółka (...) (wcześniej (...)) nie wprowadziła powódki w błąd, powódka miała dostęp do danych dotyczących spółek (w tym do KRS), gdzie zmiana firm była jawna. Powódka nie sprawdziła tego składając pozew, co stanowi jej zaniedbanie, miała bowiem możliwość sprawdzenia aktualnych danych dotyczących obu spółek. Powódka próbuje też domniemywać złą wiarę spółek, które miałyby celowo dokonać zmiany nazw, aby zmylić wierzyciela (tj. zmylić powódkę i doprowadzić do wygrania niniejszego procesu). Rozumowanie takie, po pierwsze godzące w art. 7 k.c., jest nadto nieuzasadnione. Wspólnicy spółek 30 lutego 2015 r. nie mogli mieć wiedzy o tym, że powódka w kwietniu 2015 r. wytoczy pozew. Powódka nie wykazała, że decyzja o podłożu biznesowym, dotycząca zmiany firm dwóch spółek, była wywołana zamiarem wprowadzenia powódki w błąd. Takiego zamiaru, na tle niniejszej sprawy, nie sposób domniemywać.

W tym stanie rzeczy zarzut przedawniania, podniesiony przez (...) sp. z o.o. z ostrożności procesowej, okazało się uzasadniony.

Powództwo podlegało więc oddaleniu co do obu spółek.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 108 § 1 w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 99 k.p.c., zasądając od powódki na rzecz każdej z pozwanych kwotę 3617 zł, na którą składa się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego pozwanej będącego radcą prawnym, ustalone na podstawie § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Nieuzasadniony okazał się wniosek powódki o zasądzenie od pozwanej (...) sp. z o.o. (KRS (...)) na rzecz powódki kosztów procesu na podstawie art. 103 § 1 k.p.c., jako kosztów powstałych z winy pozwanej. Powódka wniosek ten uzasadniała analogicznie jak wniosek o zastosowanie art. 5 k.c. wobec zarzutu przedawnienia podniesionego przez (...) sp. z o.o. Z tych samych przyczyn, które przedstawiono w części uzasadniania obejmującej rozważania na tle art. 5 k.c., wniosek ten okazał się nieuzasadniony.